

ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΕΚΔΟΣΗΣ*

ΚΟΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Εξήντα πέντε χρόνια μετά την ήττα του ναζισμού και του φασισμού, οι λαοί της Ευρώπης αντιμετωπίζουν σήμερα μια δραματική απειλή, όχι στρατιωτική αυτή τη φορά, αλλά οικονομική, κοινωνική και πολιτική.

Μια νέα «Αυτοκρατορία του Χρήματος» επιτίθεται εδώ και 18 μήνες, συστηματικά, στη μία ευρωπαϊκή χώρα μετά την άλλη, χωρίς να αντιμετωπίζει ουσιαστική αντίσταση.

Οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις όχι μόνο δεν οργανώνουν τη συλλογική άμυνα των ευρωπαϊκών εθνών απέναντι στις «αγορές», αλλά προσπαθούν να τις καθησυχάσουν, επιβάλλοντας πολιτικές «κατευνασμού», που θυμίζουν έντονα τον τρόπο που αντιμετώπισαν τον φασισμό, στη δεκαετία του 1930. Και οργανώνουν πολέμους χρέους μεταξύ των λαών της Ευρώπης, με την ίδια ελαφρότητα που οδηγήθηκαν από τη *belle époque* στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η επίθεση των «αγορών» άρχισε με έναν πόλεμο κατά της Ελλάδας, χώρας-μέλους της ΕΕ, της οποίας ο λαός έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στην αντίσταση κατά της βαρβαρότητας και την απελευθέρωση της Ευρώπης κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Αρχικά, ο πόλεμος αυτός ήταν επικοινωνιακός και θύμιζε τις καμπάνιες εναντίον εχθρικών «χωρών-παριών», όπως το Ιράκ ή η Γιουγκοσλαβία. Αυτή η καμπάνια παρουσίασε διεθνώς την Ελλάδα ως μια χώρα διεφθαρμένων τεμπέληδων, επιχειρώντας να αποδώσει στα «γουρούνια» της Ευρώπης και όχι στις διεθνείς τράπεζες την ευθύνη για την κρίση χρέους.

Σύντομα, η επίθεση αυτή εξελίχθηκε σε χρηματοπιστωτική κρίση, που κατέληξε στην υπαγωγή της Ελλάδας σε καθεστώς περιορισμένης κυριαρχίας και την επέμβαση του ΔΝΤ στα εσωτερικά της ευρωζώνης.

* ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΕΤΡΑΔΙΩΝ

Έχοντας συνείδηση της εξαιρετικά κρίσιμης κατάστασης που περνά η Ελλάδα, αλλά και ολόκληρος ο Ευρωπαϊκός Νότος, βλέποντας καθαρά την φωτιά να δυναμώνει, τα «Τετράδια» κατά παρέκκλιση της πρόταξης σε κάθε τεύχος «σημειώματος έκδοσης», επέλεξαν στο παρόν τεύχος να δημοσιεύσουν ένα σημαντικό κατά τη γνώμη τους κείμενο, την Κοινή έκκληση για τη σωτηρία των λαών της Ευρώπης, ένα κείμενο που αναλύει με διαύγεια και επιχειρήματα τα όσα διαδραματίζονται στην Γηραιά Ήπειρο, την επιτακτική ανάγκη για ενίσχυση του πατριωτισμού-διεθνισμού-αλληλεγγύης των ευρωπαϊκών λαών κι εθνών μπροστά στην ανελέητη επίθεση της χρηματιστικής Διεθνούς, των τραπεζών βαμπίρ, ένα κείμενο τέλος που απηχεί και τους προγραμματικούς άξονες του ίδιου του περιοδικού και που το προσυπέγραψαν αφετηριακά δύο μέλη της Συντακτικής Επιτροπής του.

Όταν πήραν αυτό που ήθελαν από την Ελλάδα, οι «αγορές» στράφηκαν εναντίον των υπολοίπων, μικρότερων ή μεγαλύτερων χωρών της ευρωπεριφέρειας. Παντού, η επιδίωξη είναι μία: η πλήρης κατοχύρωση των αξιώσεων των τραπεζών έναντι των κρατών, η κατεδάφιση του ευρωπαϊκού κοινωνικού κράτους, θεμέλιου της ευρωπαϊκής δημοκρατίας και του ευρωπαϊκού πολιτισμού, η διάλυση των ευρωπαϊκών κρατών και η υποταγή όσων κρατικών δομών απομένουν στη νέα «Διεθνή του Χρήματος».

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, που παρουσιάστηκε στους λαούς της ως μέσο για την συλλογική προκοπή και δημοκρατία τείνει να μετατραπεί σε μέσο κατάργησης της ευημερίας και της δημοκρατίας. Παρουσιάστηκε ως μέσο αντίστασης στην «παγκοσμιοποίηση», οι αγορές όμως τη θέλουν εργαλείο αυτής της «παγκοσμιοποίησης».

Παρουσιάστηκε στους Γερμανούς και τους άλλους ευρωπαϊκούς λαούς ως μέσο ειρηνικής αύξησης της ισχύος και της ευημερίας τους, ο τρόπος όμως με τον οποίο αφήνεται κάθε λαός έρμαιο των χρηματοπιστωτικών αγορών, καταστρέφει την εικόνα της Ευρώπης και καθιστά τις «αγορές» φορείς ενός νέου χρηματοπιστωτικού ολοκληρωτισμού, αφεντικά της Ευρώπης.

Κινδυνεύουμε να επαναλάβουμε, στην ήπειρό μας, το χρηματιστικό ισοδύναμο του Α' και του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, να διαλυθούμε μέσα στο χάος και την αποσύνθεση, προς μεγάλη χαρά μιας διεθνούς Αυτοκρατορίας του Χρήματος και των Όπλων, στο οικονομικό κέντρο της οποίας βρίσκεται η δύναμη των «Αγορών».

Οι λαοί της Ευρώπης και όλου του κόσμου αντιμετωπίζουν μια ιστορικά πρωτοφανή συγκέντρωση οικονομικής, αλλά επίσης πολιτικής και εκδοτικής ισχύος, του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου, μιας χούφτας δηλαδή χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων και οίκων αξιολόγησης και μιας πολιτικής και εκδοτικής τάξης εξαγορασμένης από αυτά, με κέντρα περισσότερο εκτός, παρά εντός Ευρώπης. Αυτές είναι οι «αγορές», που επιτίθενται σήμερα στο ένα ευρωπαϊκό κράτος μετά το άλλο, χρησιμοποιώντας τον μοχλό του χρέους για να κατεδαφίσουν το ευρωπαϊκό κοινωνικό κράτος και τη δημοκρατία.

Η «Αυτοκρατορία του Χρήματος» επιβάλλει σήμερα τη γρήγορη, βίαιη, βάρβαρη μετατροπή μιας χώρας της ευρωζώνης, της Ελλάδας, σε χώρα του τρίτου κόσμου, με ένα πρόγραμμα δήθεν «σωτηρίας» της, στην πραγματικότητα «σωτηρίας» των τραπεζών που τη δάνεισαν. Στην Ελλάδα, η συμμαχία των τραπεζών και των πολιτικών ηγεσιών επέβαλε, διά της ΕΕ, της ΕΚΤ και του ΔΝΤ, ένα πρόγραμμα που ισοδυναμεί με «οικονομική-κοινωνική δολοφονία» της χώρας και της δημοκρατίας της, οργανώνει τη λεηλασία της πριν από τη χρεωκοπία στην οποία οδηγεί, θέλοντας να την καταστήσει αποδιοπομπαίο τράγο για την παγκόσμια οικονομική κρίση και να την χρησιμοποιήσει για να «παραδειγματίσει» και να τρομοκρατήσει όλους τους ευρωπαϊκούς λαούς.

Η πολιτική που ασκείται σήμερα στην Ελλάδα και επιχειρείται σταδιακά να γενικευθεί, είναι η ίδια που εφαρμόστηκε στη Χιλή του Πινοσέτ, στη Ρωσία

του Γιέλτσιν ή στην Αργεντινή και θα έχει τα ίδια αποτελέσματα αν δεν διακοπεί άμεσα. Ως αποτέλεσμα ενός προγράμματος που υποτίθεται σκόπευε να τη βοηθήσει, η Ελλάδα είναι σήμερα στο χείλος της οικονομικής και κοινωνικής καταστροφής. Χρησιμοποιείται ως πειραματόζωο, για να μελετηθούν οι λαϊκές αντιδράσεις στον κοινωνικό δαρβινισμό και να τρομοκρατηθεί όλη η Ευρωπαϊκή Ένωση με αυτό που μπορεί να συμβεί σε ένα μέλος της.

Ίσως μάλιστα, οι αγορές σπρώχνουν και χρησιμοποιούν την ίδια την ηγεσία της Γερμανίας σε μια πράξη ουσιαστικής καταστροφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Συνιστά όμως πράξη ακραίας πολιτικής, ιστορικής τύφλωσης να νομίζουν οι κυρίαρχες δυνάμεις της ΕΕ και, πρώτη από όλες, η Γερμανία, ότι θα υπάρξει οποιοδήποτε σχέδιο ευρωπαϊκής ενοποίησης ή και απλής συνεργασίας, στα ερείπια ενός ή περισσοτέρων μελών της ευρωζώνης.

Η προγραμματιζόμενη κατεδάφιση των κυριότερων, παγκόσμιας σημασίας, πολιτικών και κοινωνικών επιτευγμάτων των ευρωπαϊκών λαών δεν μπορεί να θεμελιώσει καμιά Ευρωπαϊκή Ένωση. Θα οδηγήσει στο χάος και την αποσύνθεση και θα ευνοήσει την ανάδειξη φασιστικών λύσεων στην ήπειρό μας.

Οι ιδιωτικές τράπεζες-γίγαντες της Wall Street υποχρέωσαν το 2008 τα κράτη και τις κρατικές τράπεζες να τις σώσουν από την κρίση που οι ίδιες προκάλεσαν, πληρώνοντας με τα λεφτά των φορολογουμένων το κόστος των τεράστιων απατών τους, όπως τα ενυπόθηκα δάνεια, αλλά και το κόστος της λειτουργίας ενός αρρύθμιστου καπιταλισμού-καζίνο, που επέβαλαν τα τελευταία είκοσι χρόνια. Μετέτρεψαν την δική τους κρίση σε κρίση δημόσιου χρέους.

Τώρα, χρησιμοποιούν την κρίση και το χρέος, που οι ίδιες δημιούργησαν, για να πάρουν από τα κράτη και από τους πολίτες τις λιγοστές εξουσίες που ακόμα διαθέτουν.

Αυτό είναι μονάχα το ένα μέρος της κρίσης χρέους. Το άλλο είναι, ότι το χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο, μαζί με τις πολιτικές δυνάμεις που το στηρίζουν παγκοσμίως, επέβαλε την ατζέντα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, η οποία οδηγεί αναπόφευκτα στη μεταφορά της παραγωγής εκτός Ευρώπης και την προς τα κάτω σύγκλιση των κοινωνικών και οικολογικών κεκτημένων της Ευρώπης με αυτά του Τρίτου Κόσμου. Για πολλά χρόνια έκρυψαν αυτή τη διαδικασία πίσω από δάνεια, όμως τώρα χρησιμοποιούν τα δάνεια για να την ολοκληρώσουν.

Η «Διεθνής του Χρήματος» που θέλει να καταργήσει κάθε έννοια κράτους στην Ευρώπη, απειλεί σήμερα την Ελλάδα με χρεωκοπία, αύριο την Ιταλία ή την Πορτογαλία, ενθαρρύνει την αντιπαράθεση του ενός ευρωπαϊκού λαού στον άλλο, θέτει την Ευρωπαϊκή Ένωση προ του διλήμματος είτε να μετατραπεί σε δικτατορία των αγορών, είτε να διαλυθεί στα εξ'ων συνετέθη. Επιδιώκει να γυρίσει την Ευρώπη, και όλο τον κόσμο μαζί της, σε μια κατάσταση σαν αυτή προ του 1945, αν όχι πριν από τη Γαλλική Επανάσταση και τον Διαφωτισμό.

Στα αρχαία χρόνια, η διαγραφή από τον Σόλωνα, των χρεών που κράταγαν τους φτωχούς δούλους των πλουσίων, η περίφημη μεταρρύθμιση της Σεισάχθει-

ας, έβαλε τα θεμέλια για την γέννηση, στην Αρχαία Ελλάδα, των ιδεών της Δημοκρατίας, του Πολίτη, της Πολιτικής και της Ευρώπης, των θεμελίων του ευρωπαϊκού και παγκόσμιου πολιτισμού.

Αγωνιζόμενοι εναντίον της τάξης του πλούτου, οι πολίτες της Αθήνας άνοιξαν τον δρόμο στο πολίτευμα του Περικλή και την πολιτική φιλοσοφία του Πρωταγόρα που διακήρυξε «Πάντων χρημάτων μέτρων άνθρωπος».

Σήμερα, η τάξη του πλούτου επιχειρεί να εκδικηθεί το πνεύμα του Ανθρώπου: «Πάντων ανθρώπων μέτρον αγορές» είναι το σύνθημα που πρόθυμα ασπάζονται οι πολιτικές μας ηγεσίες, συμμαχώντας με τον διάβολο του Χρήματος, όπως έκανε ο Φάουστ.

Μια χούφτα διεθνών τραπεζών, οίκων αξιολόγησης, επενδυτικών funds, μια παγκόσμια συγκέντρωση χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου χωρίς ιστορικό προηγούμενο, διεκδικεί την εξουσία στην Ευρώπη και τον κόσμο, διαλύει τη μεσαία τάξη και τη μισθωτή εργασία, ετοιμάζεται να καταργήσει τα κράτη και τη δημοκρατία μας, χρησιμοποιώντας το όπλο του χρέους για να υποδουλώσει τους λαούς της Ευρώπης, να βάλει στη θέση της όποιας, όσης Δημοκρατίας διαθέτουμε, τη Δικτατορία του Χρήματος και των Τραπεζών, την εξουσία μιας ολοκληρωτικής Αυτοκρατορίας της Παγκοσμιοποίησης, το πολιτικό κέντρο της οποίας βρίσκεται εκτός της ηπειρωτικής Ευρώπης, παρά την παρουσία πανίσχυρων ευρωπαϊκών τραπεζών στην καρδιά της Αυτοκρατορίας.

Άρχισαν από την Ελλάδα, που χρησιμοποιούν έκτοτε ως πειραματόζωο, για να προχωρήσουν στη συνέχεια στις άλλες χώρες της ευρωπαϊκής περιφέρειας και, σταδιακά, του κέντρου. Η ελπίδα ορισμένων ευρωπαϊκών κρατών ότι θα γλυτώσουν τελικά, δεν αποδεικνύει παρά το ότι οι σημερινοί Ευρωπαίοι ηγέτες αντιμετωπίζουν την απειλή του νέου, «χρηματοπιστωτικού φασισμού», όχι λιγότερο αψήφιστα από όσο αντιμετώπισαν στον μεσοπόλεμο την απειλή του Χίτλερ.

Και δεν πρέπει ασφαλώς να θεωρηθεί τυχαίο, ότι ένα μεγάλο μέρος των ΜΜΕ, ελεγχόμενο από τους τραπεζίτες, επέλεξε να επιτεθεί εναντίον της ευρωπαϊκής περιφέρειας, ονομάζοντας αυτές τις χώρες «γουρούνια» (PIGS) και στράφηκε σε μια περιφρονητική, σαδιστική, ρατσιστική καμπάνια, όχι μόνο εναντίον των Ελλήνων, αλλά και εναντίον της αρχαίας ελληνικής κληρονομιάς και του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Αυτή η επιλογή δείχνει τους βαθύτερους στόχους της ιδεολογίας και των αξιών του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, που προωθεί τον καπιταλισμό της καταστροφής.

Η προσπάθεια μερίδας των γερμανικών ΜΜΕ να χρησιμοποιήσει κατά τρόπο εξευτελιστικό σύμβολα όπως η Ακρόπολη ή η Αφροδίτη της Μήλου, μνημεία απέναντι στα οποία στάθηκαν προσοχή ακόμα και οι αξιωματούχοι του Χίτλερ, δεν είναι παρά η έκφραση της βαθιάς περιφρόνησης των τραπεζιτών, που ελέγχουν αυτά τα ΜΜΕ, όχι τόσο ή μόνο προς τους Έλληνες, όσο κυρίως προς τις ιδέες της ελευθερίας και της δημοκρατίας που γεννήθηκαν στον τόπο τους.

Το χρηματοπιστωτικό τέρας παρήγαγαν τέσσερις δεκαετίες αποφορολόγησης του κεφαλαίου, κάθε είδους «απελευθέρωσης των αγορών», γενικευμένης απορρύθμισης, κατάργησης οποιωνδήποτε φραγμών στην κυκλοφορία κεφαλαίων και εμπορευμάτων, διαρκούς επίθεσης στο κράτος, μαζικής εξαγοράς των πολιτικών κομμάτων και των ΜΜΕ, οικειοποίησης του παγκόσμιου πλεονάσματος από μια χούφτα τράπεζες-βαμπίρ της Wall Street. Τώρα, αυτό το τέρας, αληθινό «Κράτος πίσω από τα Κράτη», αποκαλύπτεται διεκδικώντας την ολοκλήρωση του οικονομικού και πολιτικού «διαρκούς πραξικοπήματος» που διεξάγει εδώ και τέσσερις δεκαετίες.

Απέναντι σε αυτή την επίθεση, οι δυνάμεις της ευρωπαϊκής Δεξιάς και της Σοσιαλδημοκρατίας μοιάζουν συμβιβασμένες, μετά από δεκαετίες «εισοδισμού» του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, τα πιο σημαντικά κέντρα του οποίου βρίσκονται εκτός Ευρώπης. Από την άλλη πλευρά, τα συνδικαλιστικά και τα κοινωνικά κινήματα δεν είναι ακόμη ικανά να αποτρέψουν αποφασιστικά αυτή την επίθεση, όπως επανειλημμένα έκαναν στο παρελθόν. Αυτή την κατάσταση επιδιώκει να εκμεταλλευθεί ο νέος χρηματοπιστωτικός ολοκληρωτισμός, για να επιβάλει τετελεσμένες, μη αντιστρέψιμες καταστάσεις σε όλη την Ευρώπη.

Είναι επιτακτική η ανάγκη για τον άμεσο συντονισμό δράσης πάνω από τα σύνορα των ευρωπαϊκών κρατών, μεταξύ των ανθρώπων των τεχνών και των γραμμάτων, των διανοουμένων, των αυτόβουλων κινήματων, των κοινωνικών δυνάμεων και προσωπικοτήτων που αντιλαμβάνονται τη σημασία του διακυβεύματος. Πρέπει να δημιουργήσουμε ένα ισχυρό μέτωπο αντίστασης στην επελαύνουσα «Ολοκληρωτική Αυτοκρατορία της Παγκοσμιοποίησης», προτού είναι αργά.

Η Ευρώπη μπορεί να επιβιώσει μόνο αν προτάξει μια ενωμένη απάντηση ενάντια στις Αγορές, μια πρόκληση μεγαλύτερη από αυτή που αυτές της απευθύνουν, ένα καινούργιο, πανευρωπαϊκό «New Deal».

– Πρέπει να σταματήσουμε άμεσα την επίθεση κατά της Ελλάδας και των άλλων χωρών της περιφέρειας της ΕΕ. Πρέπει να διακοπεί άμεσα η ανεύθυνη και εγκληματική πολιτική λιτότητας και ιδιωτικοποιήσεων, που οδηγεί κατευθείαν σε μια κρίση βαθύτερη από αυτή του 1929.

– Πρέπει να αναδιαρθρωθεί ριζικά το δημόσιο χρέος όλης της Ευρωζώνης και ειδικά σε βάρος των ιδιωτικών τραπεζικών γιγάντων. Οι τράπεζες πρέπει να επανελεγχθούν και η χρηματοδότηση της ευρωπαϊκής οικονομίας να τεθεί υπό εθνικό και ευρωπαϊκό δημόσιο και κοινωνικό έλεγχο. Δεν είναι δυνατόν να κρατάνε τα οικονομικά κλειδιά της Ευρώπης τράπεζες όπως η Goldman Sachs, η JPMorgan, η UBS, η Deutsche Bank κ.ά. Πρέπει να απαγορευθούν τα ανεξέλεγκτα χρηματοπιστωτικά παράγωγα, αιχμή του δόρατος του καταστροφικού χρηματοπιστωτικού καπιταλισμού και να δημιουργηθεί πραγματική οικονομική και παραγωγική ανάπτυξη, αντί της κερδοσκοπικής κερδοφορίας.

– Η παρούσα αρχιτεκτονική, βασισμένη στους κανόνες του Μάαστριχτ και του ΠΟΕ, έχει εγκαθιδρύσει ένα μηχανισμό παραγωγής χρέους στην Ευρώπη.

Χρειάζεται ριζική αλλαγή όλων των συνθηκών, η υπαγωγή της ΕΚΤ στον πολιτικό έλεγχο των ευρωπαϊκών λαών, ένας χρυσός κανών για ένα μίνιμουμ κοινωνικών, φορολογικών, οικολογικών στάνταρτ στην Ευρώπη. Να επιτραπεί ο απευθείας δανεισμός χωρών από την ΕΚΤ. Χρειαζόμαστε επείγοντως αλλαγή υποδείγματος. Την επιστροφή στην τόνωση της ανάπτυξης μέσω της τόνωσης της ζήτησης, μέσω νέων ευρωπαϊκών προγραμμάτων επενδύσεων, μια νέα ρύθμιση, επαναφορολόγηση, επανέλεγχο της διεθνούς ροής κεφαλαίου και εμπορευμάτων. Μια νέα μορφή έξυπνου και λογικού προστατευτισμού, στο πλαίσιο μιας ανεξάρτητης Ευρώπης, πρωταγωνίστριας στον αγώνα για έναν πολυπολικό, δημοκρατικό, οικολογικό, κοινωνικό πλανήτη.

Απευθύνουμε έκκληση στις δυνάμεις και στα άτομα που συμμερίζονται αυτές τις ιδέες, να συμπτύξουμε το ταχύτερο δυνατό ένα ευρύ, πανευρωπαϊκό μέτωπο δράσης. Να εκπονήσουμε ένα μεταβατικό ευρωπαϊκό πρόγραμμα, να συντονίσουμε την απαραίτητη όσο ποτέ διεθνή δράση μας, ώστε να κινητοποιήσουμε τις δυνάμεις του λαϊκού κινήματος, για να ανατρέψουμε τους σημερινούς συσχετισμούς δύναμης, τις σημερινές ιστορικά ανεύθυνες ηγεσίες των χωρών μας, για να σώσουμε τους λαούς μας και τις κοινωνίες μας. Να προστατέψουμε τη δημοκρατία πριν να είναι πολύ αργά για την Ευρώπη.

Αθήνα, Οκτώβριος 2011

Μίκης Θεοδωράκης, μουσικοσυνθέτης-αντιστασιακός
 Αλέξης Τσίπρας, βουλευτής, πρόεδρος Κοινοβουλευτικής Ομάδας ΣΥ.ΡΙΖ.Α
 Δημήτρης Κωνσταντακόπουλος, συγγραφέας-δημοσιογράφος
 Γιάννης Μυλόπουλος, πανεπιστημιακός
 Θεοδόσης Πελεγρίνης, πανεπιστημιακός
 Κωνσταντίνος Τσουκαλάς, πανεπιστημιακός
 Κώστας Δουζίνας, πανεπιστημιακός
 Κώστας Βεργόπουλος, πανεπιστημιακός
 Κυριάκος Κατζουράκης, σκηνοθέτης
 Κάτια Γέρου, ηθοποιός
 Γιάγκος Ανδρεάδης, πανεπιστημιακός
 Λουκάς Αξελός, συγγραφέας
 Πέπη Ρηγοπούλου, πανεπιστημιακός
 Μανώλης Γλέζος, συγγραφέας-αντιστασιακός

ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΗ ΣΥΝΥΠΟΓΡΑΦΟΥΝ:

ΙΤΑΛΙΑ

Paolo Ferrero, εθνικός γραμματέας του Κόμματος Κομμουνιστικής Επανάδρυσης

ΙΣΠΑΝΙΑ

Jose Luis Centella, γενικός γραμματέας του Κ.Κ. Ισπανίας
 Willy Meyer, ευρωβουλευτής της Ενωμένης Αριστεράς Ισπανίας
 Maite Mola, αντιπρόεδρος του Κόμματος Ευρωπαϊκής Αριστεράς, υπεύθυνη
 Διεθνών Σχέσεων του Κομμουνιστικού Κόμματος Ισπανίας.

ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ

Eero Ojanen, συνθέτης, πιανίστας
 Monna Kamu, τραγουδιστής
 Niko Saarela, ηθοποιός
 Juha-Pekka Väisänen, εννοιολογικός καλλιτέχνης, γενικός γραμματέας του
 Κομμουνιστικού Κόμματος Φινλανδίας
 Erkki Susi, αρχισυντάκτης της εβδομαδιαίας εφημερίδας Tiedonantaja

ΓΑΛΛΙΑ

Samir Amin, πρόεδρος του Παγκόσμιου Εναλλακτικού Φόρουμ
 Gerard Filoche, μέλος του Εθνικού Συμβουλίου του Σοσιαλιστικού Κόμματος
 Jean-Pierre Page, συνδικαλιστής, πρώην μέλος της ηγεσίας της CGT
 Bernard Cassen, επίτιμος πρόεδρος της ATTAC Γαλλίας
 François Morin, οικονομολόγος
 Pierre Laurent, πρόεδρος του Κόμματος Ευρωπαϊκής Αριστεράς, εθνικός γραμ-
 ματέας του Γαλλικού Κομμουνιστικού Κόμματος
 Jean-Luc Melenchon, ευρωβουλευτής, συμπρόεδρος του Κόμματος της Αρι-
 στεράς (Parti de Gauche), υποψήφιος του Μετώπου της Αριστεράς (Front de
 Gauche) στις γαλλικές Προεδρικές Εκλογές 2012
 Martine Billard, συμπρόεδρος του Κόμματος της Αριστεράς (Parti de Gauche)
 Francis Wurtz, τ. ευρωβουλευτής, τ. πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας
 της Ευρωπαϊκής Ενωτικής Αριστεράς-Βορειοευρωπαϊκής Πράσινης Αριστε-
 ράς (GUE/NGL) στο Ευρωκοινοβούλιο

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Prof. Dr. Heinrich Fink, θεολόγος, τ. πρύτανης του πανεπιστημίου Humboldt
 Daniela Dahn, συγγραφέας
 Rolf Becker, ηθοποιός
 Klaus Ernst, συμπρόεδρος της Γερμανικής Αριστεράς (Die Linke), βουλευτής
 στο Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο
 Dr. Gesine Loetzsch, συμπρόεδρος της Γερμανικής Αριστεράς (Die Linke),
 βουλευτής στο Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο

Oskar Lafontaine, βουλευτής της Γερμανικής Αριστεράς (Die Linke) στο Κοινοβούλιο του Ζάαρ, τ. πρωθυπουργός του Κρατιδίου του Ζάαρ (1985-1998), πρώην πρόεδρος του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος της Γερμανίας

Prof. Dr. Lothar Bisky, καθηγητής ΜΜΕ και πολιτισμού, ευρωβουλευτής της Γερμανικής Αριστεράς (Die Linke)

Dr. Gregor Gysi, πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας της Γερμανικής Αριστεράς (Die Linke) στο Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο

Dr. Diether Dehm, τραγουδιστής, στιχουργός, βουλευτής της Γερμανικής Αριστεράς (Die Linke) στο Ομοσπονδιακό Κοινοβούλιο

Angelica Domröse, ηθοποιός, σκηνοθέτης στο θέατρο και την τηλεόραση

Heidrun Hegewald, ζωγράφος, συγγραφέας

Gina Pietsch, τραγουδίστρια, ηθοποιός

Renate Richter, ηθοποιός

Peter Sodann, ηθοποιός στο θέατρο και την τηλεόραση

Hilmar Thate, ηθοποιός στο θέατρο και την τηλεόραση

Wolfgang Gehrcke, βουλευτής της Γερμανικής Αριστεράς (Die Linke)

Sahra Wagenknecht, βουλευτής της Γερμανικής Αριστεράς (Die Linke)

Ulrich Maurer, βουλευτής της Γερμανικής Αριστεράς (Die Linke)

Stefan Liebich, βουλευτής της Γερμανικής Αριστεράς (Die Linke)

Renate Harcke, μέλος του Συμβουλίου της Γερμανικής Αριστεράς (Die Linke)

Prof. Dr. Wolfgang Methling, τ. υπουργός Περιβάλλοντος του Κρατιδίου Μακλεμβούργου-Δυτικής Πομερανίας (1998-2006)

Hannes Wader, τραγουδιστής, στιχουργός

Konstantin Wecker, τραγουδιστής, στιχουργός

Prof. Dr. Manfred Wekwerth, σκηνοθέτης, συνεργάτης του Bertolt Brecht

Klaus Höpcke, δημοσιογράφος

Barbara und Winfried Junge, κινηματογραφιστές, βραβευμένοι για την ταινία "Die Kinder von Golzow"/"The Golzow-Children"

Asteris Koutoulas, συγγραφέας

Takis Mitsidis, πολιτιστικός διευθυντής

Kostas Papanastasiou, αρχιτέκτονας, ηθοποιός, τραγουδιστής

Eckart Spoo, δημοσιογράφος, συντάκτης της επιθεώρησης Ossietzky

Prof. Gunter Reisch, σκηνοθέτης

Dr. Beate Reisch, λογοτέχνης

Katja Ebstein, τραγουδίστρια, ηθοποιός

ΕΛΒΕΤΙΑ

Prof. Dr. Jean Ziegler, συγγραφέας, μέλος της Συμβουλευτικής Επιτροπής του Συμβουλίου του ΟΗΕ για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα

Την έκκληση υπογράφει επίσης ο Λατινοαμερικανός συγγραφέας Εντουάρντο Γκαλεάνο